

[Øllgaard.]

Aar i Henhold til Loven, kan søge i Aar igen. Jeg opfattede Forhandlingen i Udvalget om den Ting saadan, at man skal kunne søge Tilskud i Henhold til Loven ganske uanset, hvilket Tilskud man fik sidste Aar. Det var min Opfattelse, men jeg vil gerne have det bekræftet af den højtærede Minister. I øvrigt kan jeg anbefale Forslaget, som det foreligger nu.

Valdemar Thomsen: Som man vil vide, har vi en Reparationslov, der gælder for Landet, og en anden, der omfatter Byerne og den bymæssige Bebyggelse. Gennem det foreliggende Lovforslag er det Meningen at forny og forlænge og forringe, havde jeg nær sagt, førstnævnte. Naar man nu ved, at der saavel principielt som i anden Henseende er stor Forskel paa de to Love, saa kunde man have ventet, enten at den højtærede Landbrugsminister ved Fremsættelsen eller Udvalget ved Behandlingen af Lovforslaget vilde have søgt at bringe de to Love, der har eet og samme Formaal, nogenlunde i Overensstemmelse med hinanden. Efter den foreliggende Betænkning til Forslaget synes dette ikke at have været Tilfældet, og derfor har min Gruppe gennem Ændringsforslag uden for Betænkningen sørget for, at Forslaget endnu kan faa en saadan Form, at Landdistrikterne ikke stilles ugunstigere end Byerne. Det bliver de nemlig i høj Grad efter den nugældende Lovgivning, og værre vil det blive, saafremt det foreliggende Lovforslag ophøjes til Lov.

Tilføjelsen, som vi ønsker til § 1, er foranlediget af, at der i Byerne ydes Tilskud til Istandsættelse og Indretning af Inventar i Butiklokaler, og at der ikke synes at være nogen fornøftig Mening i at udelukke det tilsvarende paa Landet.

Med vort Ændringsforslag til § 2 tilsigter vi, som det vil ses, at ligestille Landbruget med Byerne med Hensyn til Tilskuddenes Størrelse i Forhold til de samlede Udgifter. Det er en grov Tilside-sættelse og nærmest en Fornærmelse mod Landbruget, naar Byerhvervene, hvis Indkomster i Almindelighed ligger langt over Landbrugets, af Staten skal have refunderet 35 pCt. af deres Udgifter, medens Landbruget maa nøjes med 25 pCt., det til Trods for, at der i Byerne i Modsætning til Landet er ydet Tilskud til Anskaffelse af Inventar og til Ting som udvendig Kalkning o. lign. Jeg forstaaer ærligt talt ikke, at Landbrugets Repræsentanter i Regeringspartierne ikke har Magt til at ændre sli-

Urimelighed, for det skulde da vel aldrig være Viljen, det skorter paa.

I Tilskudsloven for Byerne findes der ikke en særlig Begrænsning for Tilskuddets Størrelse. Hvorfor skal der findes en saadan, vil jeg spørge, i Forslaget, som vi her behandler? Vi foreslaar den slettet og indsætter i Stedet, at Begrænsningen, som Tilfældet er i Byerne, bliver fastsat i Forhold til ikke noget mere eller mindre tilfældigt, men i Forhold til noget fast, nemlig Ejen-domsskylden.

I § 3, Stk. 1, i Lovforslaget bestemmes det, at Betingelsen for at faa Laan er, at vedkommende ikke ser sig i Stand til at bestride Omkostningerne. En tilsvarende Bestemmelse findes ikke i Loven, der gælder for Byerne, og derfor kan den kun opfattes som en Særbehandling af navnlig Landbruget. Bortset fra det forkastelige i paa denne Maade at saare Retsfølelsen i store Dele af Befolkningen med Undtagelsesbestemmelser vil jeg sige, at det er fuldkommen urimeligt, at Landbruget, der gennem mange af de foregaaende Aar ogsaa ved Lovgivningsforanstaltninger økonomisk set har været forfordelt, nu skal ind under strengere Regler end Byerne, og dette saa meget mere som Bygningerne paa Landet, fordi der ikke har været Raad til Vedligeholdelsesarbejder, trænger langt haardere til Istandsættelse end Byejordommene. Hvis det er nødvendigt med Klausuler paa Ydelsen af Laan, saa maa de anstændigvis være ens baade for Land og By.

Helt ud i det blaa er det, naar den højtærede Landbrugsminister gennem en Lov giver Landmændene Anvisning paa til Istandsættelse af bruge de Penge, som kommer ind ved Besætningsrealisation. Hvis dette Raad blev fulgt, gad jeg nok vide, hvordan Produktionsapparatet senere hen skulde blive bygget op. Da vi behandlede det oprindelige Forslag i Fjor, gjorde jeg opmærksom paa det forkastelige i en saadan Anvisning, og maaske det er Grunden til, at den ikke gaar igen i det Forslag, som vi her behandler. Skulde det være Tilfældet, ja, saa kunde det tyde paa, at den højtærede Landbrugsminister kan indstilles paa at vise Ræson.

Ogsaa med Hensyn til Laanenes Størrelse ønsker vi Land og By stillet lige, og derfor gaar vort Forslag ud paa at slette den Grænse, der findes i § 3, Stk. 2. Den højtærede Landbrugsminister ønsker, som i den gamle Lov, at Laanene i Forbindelse med Tilskudsbeløbet ikke maa overstige 70 pCt. af Byggeomkostningerne. Hvorfor nu være saa smaalig, naar der for Be-